

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

„Povățuitori sihaștrilor, ocrotitori ai celor din nevoi și celor mâhniți mângâietori”

Sfinții Cuvioși Iosif și Chiriac

Rugăciunea și liniștea iubind, nevoința și răbdarea îmbrățișând, patimile cele pierzătoare le-ați stins cu ostenele pustiei, Sfinților Cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericanii. Unul, luminător al chinoviei s-a făcut și iscusit păstor, iar celălalt sfeșnic al luminii neînserate s-a arătat, prin rugăciunea cea înaltă. **(Condacul)**

Considerați luminători ai călugărilor isihăști nemțeni, Sfinții Cuvioși părinți Iosif și Chiriac se numără printre cei mai mari asceți ai Bisericii Ortodoxe Române, întregind șirul părinților din veac, ce s-au sfințit prin mari nevoințe în Mănăstirea Bisericanii.

Viața Sfântului Cuvios Iosif de la Bisericanii

Accest cuvios părinte este cel dintâi sihastru cunoscut în Muntele Bisericanilor și întemeietorul mănăstirii cu același nume. S-a născut într-un sat din ținutul Neamț și, de mic, având înclinare spre viața călugărească, a intrat în obștea Mănăstirii Bistrița. Aici a primit tunderea în monahism și a deprins de la părinții bătrâni viața duhovnicească, postul și neîncetata rugăciune.

După o vreme, Cuviosul Iosif a luat binecuvântare de la egumenul mănăstirii și a plecat să se închine la mormântul Domnului din Ierusalim. S-a retras apoi în pustia de pe Valea Iordanului, unde a ajuns, în câțiva ani, sihastru vestit. Aici s-a nevoit într-o peșteră, mai întâi singur, apoi cu câțiva ucenici, răbdând multe ispite de la diavol. Ducând o viață de o înaltă trăire duhovnicească, și-a adunat în preajma lui 17 pustnici, întemeind

prima comunitate duhovnicească românească cunoscută în Țara Sfântă. Dar năvălind arabii asupra Sfintelor Locuri, după multă tulburare, Cuviosul Iosif și-a luat ucenicii și a venit în Moldova, la Mănăstirea Bistrița. Astfel, sihăstria lui Iosif s-a mutat din Valea Iordanului în Moldova, pe Muntele Bisericanilor.

După ce numărul ucenicilor a crescut, a înălțat o biserică de lemn, al cărei hram era Bunavestire, construind și chiliile împrejur. Pentru viața monahală de aici, a statornicit rânduiala achimită (neadormită), după modelul Mănăstirii Studiiților de la Constantinopol, ce presupunea rugăciune neîncetată. Astfel, Cuviosul Iosif a împărțit pe călugări în trei cete, și fiecare ceată slăvea pe Dumnezeu în biserică câte opt ore. Iar rânduiala obștii Cuviosului Iosif era aceasta: neîncetată rugăciune în biserică și la chiliile, cântarea psalmilor lui David, postul, desăvârșita ascultare și dragostea între frați.

În anul 1476, după bătălia de la Războieni, biserică din lemn a fost jefuită și incen-

diată de turci, iar în anul 1498, incendiată de tătari. Văzându-și liniștea tulburată de dese-năvăliri ale hoardelor păgâne și rămași fără biserică, monahii sihaștri în frunte cu starețul, Cuviosul Iosif, au hotărât să plece la Sfântul Munte Athos (“Grădina Maicii Domnului”). Pe drum însă li s-a arătat într-un stejar Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care i-a întrebat: „Unde mergeți?”. La această minunată vedere ei, au răspuns: „Ne ducem în grădina ta!”; iar Maica Domnului le-a spus atunci: „Întoarceți-vă, căci și aici este grădina mea”.

Cuvioșii părinți, înfricoșați de această sfântă arătare, au dat ascultare poruncii și n-au mai plecat la Athos. În stejarul unde s-a săvârșit minunea, Cuviosul Iosif a așezat o icoană a Maicii Domnului, iar locul se numește până în zilele noastre “La Sfânta Icoană”. În anul 1998, pe locul unde Maica Domnului s-a arătat Cuviosului Iosif, s-a construit un paraclis cu hramul “Acope-rământul Maicii Domnului”. Paraclisul include trunchiul stejarului care a fost tăiat în anul 1968, în timpul regimului comunist, deoarece icoana Maicii Domnului – făcătoare de minuni – devenise loc de pelerinaj.

Mai târziu, Schitul Cuviosului Iosif s-a numit “Schitul Bisericanii”, adică “al evlavioșilor”, pentru că monahii se rugau aici cu lacrimi și mulți se vindecau de boli cu rugăciunea și binecuvântarea Cuviosului Iosif.

„Povățuitori sihaștrilor, ocrotitori ai celor din nevoi și celor mâhniți mângâietori”

Sfinții Cuvioși Iosif și Chiriac

Biserica voievodală de la Bisericani

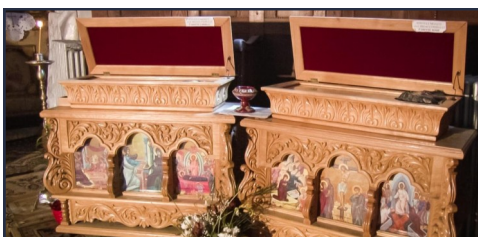
Peștera Sfinților Cuvioși Iosif și Chiriac

Mitropolitul Dosoftei închinându-se la moaștele Sfântului Chiriac de la Bisericani (detaliu frescă din paraclisul cu hramul „Acoperământului Maicii Domnului” de la Bisericani)

Minunea arătării Maicii Domnului la stejarul de la Bisericani

Viata Cuviosului Chiriac de la Bisericani

Cuviosul Chiriac de la Bisericani s-a nevoit la începutul sec. al XVII-lea la Mănăstirea Bisericani, care număra pe atunci peste 100 de călugări. S-a retras apoi în pustie, într-o peșteră din muntele lui Simon, unde s-a nevoit singur, în aspră osteneală, timp de 60 de ani. Iar nevoința lui era aceasta: vara și iarna petrecea pe munte cu trupul gol, în rugăciune curată, biruind, cu puterea lui Hristos, neputințele firii și ispitele diavolului.

Pe acest mare sihastru și purtător de Dumnezeu l-a cunoscut încă din viață mitropolitul Dosoftei, căruia mai târziu i-a sărutat și sfintele moaște.

Cuviosul Chiriac a ajuns cu nevoința pe mării sihaștri din pustiu Egiptului și în spe-

cial pe Cuv. Onufrie, a cărui petrecere s-a ostenit s-o urmeze. Trupul său gol a fost împodobit de Dumnezeu cu peri de sus până jos și umbrat de darul Duhului Sfânt, încât nici frigul, nici foamea, nici diavolii nu-l vătămau. El este unul din cei mai mari sihaștri din Carpați, care aduce la noi o asemenea îngerească nevoință: trăirea în desăvârșită lepădare de sine, în smerenie și în neîncetată rugăciune.

Ajungând la măsura desăvârșirii, Cuviosul Chiriac Sihastrul și-a dat sufletul său în brațele lui Hristos și a fost numărat în ceata sfinților români, fiind cinstit de popor. Moaștele lui au fost așezate în peștera în care a trăit, peșteră ce se păstrează până astăzi și în care s-a amenajat mai târziu un mic paraclis în cinstea lui. Mai târziu, din cauza deselor tulburări din țară, sfintele moaște au fost împărțite.

Grădina Maicii Domnului de la Bisericani

DOXOLOGIA.ro
portal ortodox

Mulți sihaștri s-au nevoit în acele locuri, încă de acum sute de ani. Parcă într-o altă lume, în peșteri din piatră sau bordeie de lemn și pământ, ei s-au rugat neîncetat, cu post și lacrimi. Acest lucru a făcut ca așezarea, situată la 12 kilometri vest de Piatra Neamț, pe șoseaua spre Bicaz, să se numească a bisericșilor și, de aici – Bisericani.

Nicolae Pintilie

În anul 1492, în apropierea peșterii mari, Cuviosul Iosif a înălțat o biserică din lemn, pentru călugării care-l însoțiseră de la Sfântul Mormânt și pentru cei care mai veniseră, între timp. Ajunsesse aici după ce arabii năvăliseră în Țara Sfântă și voia să plece de aici după ce turcii, aflați în război cu Ștefan cel Mare, jefuiseră și incendiaseră biserica. Lui și ucenicilor le era gândul la Muntele Athos – numit și „Grădina Maicii Domnului”. Însă, coborând pe Valea Rea, nu departe de peșteră, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu li s-a arătat, coborând plină de lumină din crengile unui stejar și le-a spus: „Rămâneți pe loc, căci și aici este Grădina Mea”. În semn de amintire și de veșnică pomenire a acelei minuni, călugării au pus în stejar o icoană.

Minunea de la Bisericani l-a uimit și pe Ștefan cel Mare, care a început aici o biserică din piatră. Strădania lui a fost continuată de Ștefăniță Vodă, nepotul său. În 1782,

biserica a fost stricată din temelie și refăcută – mai mare și mai frumoasă. În timp, s-a exins atât de mult, încât s-a transformat într-o mănăstire cu o bogată viață duhovnicească și culturală.

Au urmat, apoi, ispite – dar și minuni – Mănăstirea Bisericani devenind sălaș pentru un penitenciar, apoi pentru un sanatoriu TBC. În jurul anului 1900 începuse să-și piardă amintirea și strălucirea. De aceea, ea s-a transformat în schit și a rămas așa, până în 1991.

În prezent, Mănăstirea Bisericani este alcătuită din biserica voievodală „Buna Vestire”, dar și din alte două ctitorii. Una este Biserica „Sfântul Prooroc Ilie”, iar alta – paraclisul „Acoperământul Maicii Domnului”, ridicat în locul în care s-a arătat Maica Domnului. Acesta cuprinde în alcătuirea sa trunchiul stejarului, care a fost tăiat în timpul regimului comunist, dar și icoana Maicii Domnului – Făcătoare de Minuni – confiscată de șapte ori și tot de atâtea ori întoarsă în locul care îi este drag.

(Sursa: *Doxologia.ro*)